Виходить у Львові що дня (крім неділь і гр. кат. сьвят) о 5-ій годині по полудни.
РЕДАКЦИЯ і Адміністрация: улиця Чарнецкого ч. 10.
ПИСЬМА приймають ся лиш франковані.
РУКОПИСИ звертають ся лиш на окреме жадане і за зложенем оплати почт.
РЕКЛЯМАЦИЇ незапечатані вільні від оплати почтової.

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додаток до „Ґазети Львівскої".

Передплата у Львові в бюрі дневників пасаж Гавсмана ч. 9 і в ц. к. Старостствах на провінциї:
на цілий рік К 4·80
на пів року К 2·40
на чверть року К 1·20
місячно . . . К —·40
Поодиноке число 2 с.
З почтовою пересилкою:
на цілий рік К 10·80
на пів року К 5·40
на чверть р. К 2·70
місячно . . . К —·90
Поодиноке число 6 с.

Вісти політичні.

Ухвалене буджетової провізориї в австрийскій делеґациї. — Справа холмска в російській Думі. — Отворене Дарданелїв. — Ворохобня в Марокко.

Вчера відбуло ся друге повне засїдане австрийскої делеґациї, на котрім по відчитаню інтерпеляций до міністра війни приступлено до дальшої дискусиї над буджетовою провізориєю. Промовляло кількох бесїдників, між ними дел. Романчук, др. Коритовский, спільний міністер скарбу др. Білиньский і міністер справ заграничних ґр. Берхтольд.

По кінцевій промові референта дел. Ґрабмаєра засїдане перервано на 10 мінут, по чім приступлено до голосованя і ухвалено в другім і третім читаню буджетову провізорию.

В середу прийшло на дневний порядок нарад в російській Думі трете читане холмского проекту і з настрою між послами та перебігу дотеперішних нарад можна заключати, що всї поправки російских націоналістів будуть приняті а польскі поправки відкинені, отже Холмщина буде відокремлена в цілости. На засїданю явили ся польскі посли в комплеті, російскі націоналісти зібрали ся також численно, між ними ґр. Бобрінский і еп. Евлогій. Поляки поставили внесенє, щоби цілий проект ще раз відослати до комісиї, бо предсїдатель комісиї не дозволив мотивувати предложених поправок. Посол Димша називав то нарушенєм реґуляміну Думи, через що 70 місцевостий против здорового розуму і против статистичних дат вчислено до холмскої ґуб. Епископ Евлогій спротивив ся тому, щоби проект ще раз відіслати до комісиї. Польскі поправки виглядають на кпини і є їх понад 300 так, що годі над ними радити. Евлогій просить, щоби Дума не позволила кпити зі себе Полякам, котрі жадають, щоби до холмскої ґубернії вчислено лише кілька громад а всї прочі полишити при Польщі, та вносить, щоби перейти над внесенєм Поляків до дневного порядку.

Пос. Гурасевич каже, що радше з Поляків кпить собі Дума, нїж они з Думи та просить, щоби проект відослано ще раз до комісиї. Инша ухвала Думи буде насильством і кпинами. Предсїдатель комісиї, Антонов, підносить, що закиди, які Поляки підносять, є неувасаднені, бо реґулямін Думи не відносить ся до комісиї. Коло польске нарушило реґулямін, а предложило тільки поправок без мотивів, лише в цїли розтягненя справи. Промовляли ще пос. Парчевскі і Димша, по чім Дума 151 голосами против 69 відкинула внесенє Поляків і приступила до третого читаня проекту. Розвинула ся жива дискусия, в якій забирали голос перезажно Поляки. Справоздавець комісиї Чіхачев запропонував, щоби вести дискусию над обома першими артикулами проекту разом. Поляки тому спротивили ся, але пропозицию справоздавця принято. Поляки ще дальше забирали голос в тій справі, длятого поставлено внесенє на скорочене часу промов до 10 мінут і замкненя дискусиї. Супротив того Поляки і опозиция ґрупами вийшли з салї. На правици повстав галас. Внесенє на замкненє дискусиї принято 138 голосами против 11. Всї поправки Поляків відкинено і оба артикули проекту ухвалено в такій формі як в другім читаню.

По нападі італїяньскої фльоти на Дарданелї, приневолена була Туреччина замкнути сей пролив, щоби в той спосіб забезпечити Царгород перед евентуальним наїздом зі сторони Італїянців. Стало ся то против постанов льондоньского трактату з 1872 р., який виразно постановляє, що Чорне море має бути отворене для торговельної фльоти всїх народів. Туреччина однак мусїла з огляду на власне безпеченьство взяти ся за сей спосіб оборони, що однако довго не могло тревати з огляду на великаньскі втрати Росиї. Торговля збіжем з України мусїла цілковито устати. Одесса зістала відрізана від сьвіта, плавба між Царгородом перервана. Всьо то приневолювало Росию до енерґічної акциї за отворенєм Дарданелїв. Туреччина, прочуваючи, яка небезпечність грозить їй зі сторони Росиї, рішила ся на отворене Дарданелїв.

Добродій.

(З ческого — Яна Візека).

Доктора Калину збудив несьмілий стукіт в двері із звичайного пообідного спаня. На его невдоволене візване, що напів затратило ся в довгім позїханю, увійшла старушка вже добре сивавого волоса, малої, згорбленої постави і худа. В замкненій правій руцї тиснула вогку хустину, котрою від часу до часу обтирала сльози з очий почервонїлих від плачу і невиспаня. Одіж на ній була стара і зношена, лата на латї, правдива єї краска вже давно споловіла....

— Цїлую руцї, ласкавий пане! Даруйте що приходжу вас турбувати, але — струя гірких сльоз не дала їй дальше говорити.

З докторових очий блиснело кілька разів, а насуплене лице стало ще більше невдоволене. Він належав до тих людий, що научивши ся помагати недужим, затратили при тім милосердиє і чувство добра.

— З вашого плачу мало довідаю ся! Чого хочете?

— Ах, ласкавий пане! Я бідна, нещастна вдова. Маю пятеро дітий, чотирох хлопців і дівчину. Своїми руками я їх всїх живила, пів року тому почала менї в тім помагати і Марися, зачала ходити на роботу. — Я дякувала Господу Богу, що менї трохи полекшив! А моя золота Марися дякувала зі мною, вчасним ранком обійшла нашу худібку, козеньку, а відтак спішила до роботи, робила за двоїх і бідненька не довго видержала! Певне колись зігріла ся і напилась, хто знає, она не признавала ся до того. Почала кашляти, хиріла і хиріла — а нинї рано умерла. Пане докторе, ласкавий пане, коби ви були єї знали, то була дитина як ангелятко, дуже добра, покірлива, розумна.

— Добре, добре! То приходите радитись мене аж тепер, по смерти?

— Нї, ласкавий пане! Я не хотїла вас перше непокоїти. Я знаю, що ми маємо право жадати лїкаря, але ви досить наїздити ся до управителїв! Щож як би ви ще мали їздити до нас! Чоловік навіть не сьміє гадати о тім.

— Так, я їздив якийсь час до княжого двора замість недужого мого товариша, але тепер він здоровий і мій обовязок минув. Отже не можете від мене нїчого хотїти.

— Ах, ласкавий пане, мене післали сюди по посмертну картку. Наш пан доктор не хотїв єї видати менї, бо каже, то не его річ. Говорив щось, що він не від суду — я того навіть не розуміла добре, і післав мене до вас. Каже, що та картка не сьміє бути від иншого лїкаря, лише від вас!

— То пождїть хвильку.

Калина закурив циґаро, сїв коло бюрка, витягнув кусник паперу з своїм іменем в рові і випитавши ся о потрібні подробиці, написав плачучій робітници жадану картку. Коли подав їй папір, поцїлувала его в руку, подякувала щиро і хотїла відходити.

— Заждїть! — крикнув лїкар за нею. — Не маю обовязку служити вам за дармо!

Кованьска налякала ся і поглянула широко отвертими очима на лїкаря.

— А що я винна, ласкавий пане?

— Зроблю вам то дешево, вісїмдесять крейцарів.

— Ах, Боже, ласкавий пане, не жадайте тільки від мене! Змилуйте ся над моєю бідою. Хлопцї нагі, не можу заробити на житє. А як Марися була слаба, то також не могла я піти кілька днів до роботи і за них пан управитель відтягне менї.

— То всьо ваші річи, до котрих я не маю нїякого дїла.

— Але ласкавий пане, майтеж серце! Я продала послїдну подушку, аби справити дївчинї хоч трохи хороший похорон, я єї так любила! Домовина коштувала мене.

— Як не маєте гроший, най вам не забагає ся нїчого дорогого! До чого дорогої домовини?

— Пане ласкавий, не вимавляйте того матери! То була моя найстарша дитина, за котру була би я всьо дала! Була вже старша, я могла з нею поговорити, пожалувати ся перед нею. Хлопцї малі та й пусті! Послїдний лашок віддалаб я на похорон, аби показати людям, як я єї любила!

Ще 4-го падолиста підписав марокканьский султан трактат, в якім годить ся на протекторат Франциї над Марокком. Побоюючись обуреня місцевого населеня, не оголошувано сего трактату, аж недавно довідались про те Араби та вчинили бунт. Повстане почало ся у Фезї, столици Марокка. Тут перебуває ґенеральний французкий реґент та кілька заграничних консулів, тут є також головна кватира французских войск. Характеристичне, що перші початки повстаня дало арабске войско, яким доводять французскі офіцири.

Ті офіцири упали перші від стрілів своїх підчинених. Войско, поубивавши офіцирів та знищивши телеґрафічні апарати, стануло на чолї товпи та кинуло ся на Европейців, серед яких вчинили страшну різню. Самих Французів погибло 68, а ранено 70. Войскова залога в Фезї не вистарчила до усмиреня повстанців, впрочім она мусїла обмежитись до охорони консулярних будинків, куди схоронила ся значна часть Европейців; прочі згинули з рук товпи.

Аж по кількох днях прийшла більша скількість войска, яке збомбардувало долїшну часть міста, а серед того згинуло около 800 Мароканців. Арабів, взятих до неволї, розстріляно. Мимо привернення ладу, треба побоювати ся розрухів кождої хвилї, тому французска праса домагає ся здавленя за всяку цїну повстаня як найенерґічнїйше та потягненя винних до відвічальности.

Новинки.

Львів, 5 мая 1912.

— **Іменованя.** Президия краєвої Дирекциї скарбу іменувала в етатї особовім зарядів салїнарних в Галичинї і на Буковинї елєва гірничого В. Януша ад'юнктом гірничим в X кл. ранґи.

— **Краєва Рада шкільна** затвердила в званю учительскім надаючи титул професорів: Дра А Копистяньского і Льва Гаваньского в руській гімназиї в Станиславові; — іменувала в школах народних: Мар. Гаєвску учит. в Радехові, Меваша Трав бера учит. рел. в Рудках, Мар. Дроздзевичівну уч. в Самборі; — Елеон. Гляєрівну при 2 кляс. шк. в Куткори; Вас Пенцака в Станимири, Йос. Свободівну в Хлонівцї; — перенесла Вас Олексюка в Голешові до Корчівки; Мих. Горницку в Княжиполя до Підбужа.

— **Отворенє складницї.** З днем 1 мая заведено в місцевости Беремівцї належачій до округа доручень уряду почтового в Олїві складницю почтову з розширеним кругом ділана і службою доручень.

— **Лїцитация.** Дня 7 мая 1912 о годинї 9 відбуде ся в магазинах товарових стациї Ярослав публична лїцитация невідобраних товарів, як: вино, насїня, мило, горївки, сьвічки, сірвики, товари блаватні, машини рільничі, шкіри, скло, порцеляна і т. п., о скілько ті товари в тім часї не будуть відобрані.

— **Чи то божевільний?** Свого часу доносили ми, що божевільна на Кульпаркові іменно деякі з тих, котрих суди відсилають до заведеня для божевільних набравши переконаня, що то люди не сповна розуму, роздобули собі звідкись револьвери і грозять лїкарям та службі заведеня стрілянем а навіть пострілили одного в лїкарів. Слїдуючий факт доповняє то якесь дивне з'явище в заведеню божевільних

Ще з початком цьвітня втекли з Кульпаркова три небезпечні, налогові злочинцї, карані вже нераз злодїї і палїї Гаврилюк, Федорак і Щиґел, віддані до заведеня для божевільних на основі ореченя лїкарів прєхіятрів, що то люди хорі на умі. По втечі оперли ся они аж в Бродах, звідки хотїли дістати ся через границю до Росиї. Федорака і Щиґела відставлено назад на Кульпарків а Гаврилюк удав недужого і дістав ся до шпиталю, звідки небавком втік. Нараз дня 26 цьвітня явив ся Гаврилюк сам на Кульпаркові і зачав просити, щоби ему видали сьвідоцтво здоровля, бо він вже здоровий на умі і постановив собі змінити спосіб житя: ему то вже надоїло, що жандармерия і полїция вічно не дає ему спокою, він хоче оженити ся і жити спокійно.

Лїкар шпиталя др. Крушиньский не довіряючи балаканинї Гаврилюка казав его зревідувати і тоді показало ся, що він мав в своїм одїню під пішевкою зручно схований, 6-стрільний набитий револьвер, котрим був би без сумніву стріляв до котрогось з лїкарів або до когось із служби заведеня.

— **Хвальні Виділи філїй Р. Т. П.!** Просимо ті філїї, які доси виповнених квестионарів не звернули, безпровolочно а найдальше до 15 мая їх виготовити і прислати. З виду того, що затверджене статута небавом має наступити і орґанїзацию секций і кружків розвічне ся переводити, просимо не гаїти ся з полагодою сеї справи. — Руске Товариство педаґоґічне у Львові.

— **Намірене самоубийство.** З Тернополя доносять, що там на складї збіжа при ул. Казимірівскій хотїв позбавити ся житя і тяжко зранив ся Лейба Бурстін, співвластитель паров го млина в Дичкові тернопільского повіта. Причиною самоубийства мали стати ся фінансові клопоти, бо як кажуть Бурстін має около 400.000 К довгів.

— **Перша стипендийна фондация** Краєв. Тов. господ. „Сільский Господар“ у Львові. До великодушних актів жертволюбивости на цїли нашого Товариства в 1911 р. долучуєсь отсе фондацийний акт Впр. о. радника Томи Дуткевича, пароха в Цішках, основателя нинїшного Товариства в Олеську і почесного члена Товариства.

Іменований Загальними Зборами Товариства в дни 1 лютого 1911 р. почетним членом Товариства, заявив многозаслужений основатель Товариства при переданю ему грамоти почетного члена на Загальних Зборах в дни 25 м. м. с. р., що жертвує 1.000 кор на утворене стипендийного фонду в цїли вибразованя фахових сил господарских для потреб нашого товариства і нашого рільничого загалу. В слїд за сею великодушною заявою зложив Впр. о. Т. Дуткевич до рук Президента Товариства дра Евгена Олесницкого декльяровану квоту 1.000 кор. а Головний Виділ Товариства, принявши се з щирою подякою до відома, рішив утворити стипендийний фонд на вказану жертводавцем цїль і дати сему фондови імя Впр о. Томи Дуткевича та доповняти его дальшими датками нашого жертволюбивого загалу декльярованими виразно на сей стипендийний фонд, доки фонд сей не осягне такої висоти, яка дала би змогу визначати із его відсотків стипендиї. Одержана від Впр. о. Т. Дуткевича квота 1.000 кор. є зложена на щадничу книжочку „Днїстра“. Подаючи отсей дуже відрадний і великодушний акт жертволюбивости до публичної відомости, складає підписане Товариство Впр. жертводавцеви щиру прилюдну подяку і висказує надію, що наш жертволюбивий загал вступить в слїди Впр. о. Т. Туткевича і дасть Товариству змогу тим успішнїйше і тим інтензивнїйше заняти ся підготовленем фахових господарских сил, котрих недостачу

— От, дурнота! — пробурмотів лїкар. — Аби довго не говорити, дайте менї сорок крейцарів.

— Пане ласкавий як Бог на небі, вірте менї, що не маю з собою більше як двайцять крейцарів. А де возьму на стяжки хлопцям — ласкавий пане!

— То дайте сюди того двайцятака! Та за півдармо. З Богом! — —

І Калина вийшов до сусїдної комнати, полишивши старушку саму.

Відійшла поволи, стискаючи судорожно посмертну картку в руцї. Очи знов зайшли їй сльозами і навіть не дивила ся на хорошу комнату і обставу в нїй, від котрої була би иншим часом не відірвала очий. Онаж не думала нинї о нічім иншім лише о своїй дитинї, з котрою вже завтра мусить розлучити ся на віки, аби еї нїколи більше не побачити...

А коли отворила двері своеї убогої комнатки і побачила там в домовинї трупа своеї дочки, упала коло еї ніг і плакала до пізної ночи. Не бачила анї не чула! Не бачила блїдих лиць своїх чотирох хлопців, що одіті в подерті лахи стояли довкола неї зі зложеними руками, не чула їх плачу, що хотять їсти! Не гадала о тім, де положить їх вечер, бо всю постіль віднесла вже до заставу, не гадала о тім, коли буде могла викупити еї і як заосмотрити дїти, коли студений вітер прожене тепле лїто з нашого краю... Не гадала о нічім, лиш о своїм смутку, о своїй умерлій дитинї.

А коли трохи прийшла до себе, занесла послїдну одежину до заставу, аби взяти за неї хоч двайцятака, котрий недоставав їй ще на деякі подробицї до устроєня похорону. Атже мусить показати людям, як любила свою Марисю!

Простіть матери!

II.

Лишім ту нужду, то убоге мешканє Кованьскої, лишім той сумогляд, а вернїм до міста. На улицях гамірно. В пестрій сумішцї пересувають ся громадки панів і дам, весела розмова, сьміх і жарт відзивають ся зі всїх сторін і радістний настрій видко на більшости лиць.

Сонце зайшло і сумерк вкриває землю. Людий на улицях рідшає. Дами ідуть домів проводжені своїми почитателями, старші пани а особливо жонаті вибрали по більшій части за цїль своеї дороги осьвітлені будинки, над входами котрих під великими написами виднїли зелені і золоті вінцї.

Особливо під „Золотою рибою“ було жите! Атже там було щоденне збірне місце всїх достойників місточка, до котрих в першім рядї належав сьвященик, лїкар, аптикар, управитель школи з кількома товаришами і кількох двірских офіциялїстів.

Нинї зійшли ся скорше як звичайно, а з чвірки грачів, котрі вже від трех лїт з кождого виграного ґульдена віддавали по крейцарі на „Шкільну матицю“, не хибував ні один. Грало ся день перед тим трохи висше і аптикар з сьвящеником та управителем двірским прийшли, аби може назад дещо відбити з вчерашної докторової виграної, від котрої заплатив на „Матицю“ вісїмдесять шість крейцарів. Щось такого рідко коли лучалось.

Засїли в окремій комнатї і закуривши люльки, дожидали нетерпеливо приходу дра Калини, обчисляючи в дусї виграні та радуючи ся, що кождий з них дасть нинї на „Матицю“ немало гроша.

Калина прийшов і по короткій розмові засїв до стола грачів. Карти зашелестїли, купки срібних гроший задзенькали о скляні тарельці, промовило ся кілька звичайних, щоденних заміток і вже грало ся. З початку веселість не уступала ще з тих лиць безжурних, яснїючих вдоволенем і достатком, але чим довше ішла гра, тим більше захмарювало ся лице доктора, між тим як черти лиць его товаришів вказували таєну радість з его неудачі.

Калина вже кілька разів доповняв тарелець паперовими грішми з мошонки, але мимо того тарелець був заздно порожний. Вчерашна виграна з кількома иншими золотими вже давно пропала!

Зараз по півночи післав до дому хлопця зі склепу з білетом. Того вправдї панї докторова не конче приязно приймила, але все таки приніс він запечатану куверту, не згадуючи нї словом, що при тім ласкава панї сказала.

Калина роздер куверту, вийняв кілька десяток і знов грав весело. Ставки множили ся і подвоювались. Холоднокровність грачів щезла, очи горіли, жили на чолї набігли, лиш сьвященик був спокійний і пив як звичайно поволи своє пиво, споглядаючи часом на доктора і договорюючи всїлякі дотепи, що лютило доктора в незвичайний спосіб.

— Не гнївайте ся, докторе — договорював ему тамтой. — Як зробите Кованьскій рахунок за лїчене еї Марисї, то всьо вам верне ся. На рахунок тої заплати могли би ви нинї програти й кілька соток!

Калина насупив ся і злїстно поглянув

так болючо відчуває як Товариство так і весь наш рільничий загал і від котрої недостачі так дуже терпить наша хліборобска культура. Всякі датки призначені жертводавцями виразно на стипендийний фонд імени о. Томи Дуткевича просимо надсилати на адресу Краєвого Товар. господарского „Сільский Господар“ у Львові, ул. Зіморовича ч. 20, I поверх, а Товариство буде вкладати ті датки на згадану книжочку „Дністра“. — За Головний Виділ Краєвого Товариства господарского „Сільский Господар“ у Львові. — Др. Евген ОЛЕСНИЦКИЙ в. р., Др. Григорий ВЕЛИЧКО в. р.

— **Спадщина войскового пастора.** З Берлина доносять: В Вільмерсдорфі коло Почдаму помер сими днями войсковий протестантский сьвященик позаслужбовий Лібіґ, напившись якогось лікеру. Від того самого лікеру занедужала також і его господиня і ще якийсь чоловік. Хемічний розслід того лікеру виказав, що в нім була атропіна — отруя, яку роблять з ростини званої вовча ягода. Поліция спершу гадала, що то стало ся якесь нещасте, що пастор лиш внаслідок якоїсь неосторожности отроїв ся; пізнійше набрала переконаня, що то було самоубийство, котрого причиною було то, що пастор Лібіґ пускав ся на якісь підприємства і потерпів великі страти. Розходило ся тепер о то, щоби урядово сконстатувати спадщину по самоубийнику. В тій цїли адвокат Бремер і один урядник поліцийний пішли до помешканя помершого. Тут насамперед отворили шафу з білєм, а коли єї перешукали, знайшли кілька дорогоцінних брилянтових шпильок і ґузиків, призначених очевидно до щоденного ужитку.

Пополудни прийшли знову робити дальший спис полишених предметів. Сим разом прийшла з ними і своячка помершого, котра вже на дорозї сказала їм, що по помершім повинна би знайти ся дорогоцінна золота чаша висаджена брилянтами. Коли отворили якусь шафу, знайшли в ній тяжку, зелїзну скриню а на ній білєт з написию: „Властитель: Лібіґ, дивізийний парох“. Скриня тота була повна більших і менших пуделочок, уживаних на ліки. На кождім з тих пуделочок було написано, що в нім знаходить ся, отже н. пр.: 218 диямантів, 164 туркусів, 48 опалів, 230 сафірів і т. д. Др. Бренер, котрий случайно знав ся сам на того рода дорогоцінностях, отворив пуделочко за пуделочком і на своє диво переконав ся, що зміст відповідав зовсім написи на пуделочку.

Ціла ся збірка дорогоцінних каменів обнимає дуже богато оправлених, шлїфованих і не шлїфованих диямантів, шмараґдів, туркусів, ґранатів і т. д; дальше знайшли ся тут перли, прекрасні мозаікові роботи артистично викінчені а наконець найбільша дорогоцінність: чаша з литого золота 45 центиметрів висока, котру так на перший погляд оцінюють на яких 360.000 корон. Верхний беріг тої чаші був висаджений 38 чистими як вода диямантами величини ліскового оріха. На середині чаші знаходить ся вінець з диямантів величини ліскового оріха а при самім споді знов віночок з чотирох диямантів а від него іде довкола чаші шнурочок перел. Крім того чаша тота украшена чудовими мозаіками. На цїлій чаши єсть загалом 173 диямантів. Загальна вартість цїлого скарбу доходить до півтора міліона корон. В виду так величезного майна упадає здогад, що Лібіґ допустив ся самоубийства. Дальше слїдство в справі загадочної его смерти веде ся.

на сьвященика, котрий між тим утопив свій зір в пільзненьскім пиві своєї склянки. Аптикар сьміяв ся, а управитель замітив до того:

— Та бо й ви, отче, не дали би собі відобрати вашого позавтрішного доходу.

— Ой, чому ні! — сьміяв ся сьвященик.

А карти при тім літали і міняли ся переносячи значні суми гроший від одного грача до другого. По другій годині по півночи бесїда утихла і лиш довгі та часті позїханя мішали ся з одностайним шелестом киданих карт.

Доктор мав особливше нещасте. В куверті майже не стало на заплачене програної.

— Досить, вже не граю.

— Дякуємо — відповіли насьмішливо грачі, відчисляючи крейцарі для „Матиці“.

Сьвященик заплатив аж сто двайцять крейцарів, а управитель з аптикарем по пятьдесять...

— А щож би, пане докторе, забули нині на „Матицю“, насьмівав ся управитель...

Калина при відході не подав єму за то руку. Був розлючений, всьо в нім аж кипіло! По дорозї до дому не свистав, як звичайно иншим разом, лиш півголосом воркотів. А коли станув перед своїми воротами і не міг найти дірки від замку, вирвавсь єму гнївний крик:

— До грома! А всьому тому винна лиш та проклята Ковањска! Дурна баба. Той єї двайцятак приніс менї лиш нещасте. І чого я клав его між другі гроші? Уф!

І ще на сходах воркотів доктор і сьвято прокляв ся, що від тої пори не зробить нікому нічого так дешево.

Господарство, промисл і торговля.

— **Цїна безрог у Відни.** (Комунікат Краєв. Союза для збуту худоби з торгу дня 30-го цьвітня с. р.)

Загальний згін виносив 47.428 штук.

Цїни: Безроги галицкі, молоді, легкі, Пріма: 114 до 122 К, безроги галицкі тяжкі і товсті 124 до 132 К, безроги гал. старі і вибраковані 88 до 100 К.

Тенденция: Згін сего торгу був о 1.542 штук менший від попередного. Цїни на тяжкі і „пріма“ пішли о 4 сот. в гору, на вибраковані не змінені.

Спілки приналежні до Краєвого Союза для збуту худоби у Львові доставили 753 штук на 902 штук, проданих через Хліборобску Аґенцию для продажи худоби.

Цїна збіжа у Львові.

дня 3-го мая:

Цїна в коронах за 50 кільо у Львові.

Пшениця	11·—	до	11·50
Жито	9·—	„	9·50
Овес	8·80	„	9·30
Ячмінь пашний	8·50	„	8·80
Ячмінь броварний	9·—	„	9·50
Ріпак	—·—	„	—·—
Льнянка	—·—	„	—·—
Горох до вареня	—·—	„	—·—
Вика	11·—	„	12·—
Бобик	8·50	„	9·—
Гречка	—·—	„	—·—
Кукурудза нова	—·—	„	—·—
Хміль за 50 кільо	—·—	„	—·—
Конюшина червона	70·—	„	85·—
Конюшина біла	110·—	„	150
Конюшина шведска	80·—	„	100·
Тимотка	65·—	„	75·—

Телеґрами.

Відень 4 мая. „Fremdenblatt“ пише: В промислї сірничковім все ще появляють ся вісти, мов би намірене свого часу заведене державного монополю продукциї сірничків мало в найблизшім часї наступити. На основі інформаций засягнених в компетентнім жерелі, можемо ствердити, що вісти ті суть зовсім неоправдані.

Париж 4 мая. З Фезу доносять, що султан Мулєй Гафід хоче внаслїдок послїдних подій абдикувати, коли би перешкоджено его виїздови до Рабату. Гафід покликує ся на приречене дане єму свого часу француским міністром справ заграничних De Selves, що скоро схоче, буде міг абдикувати і мешкати в однім з марокканьских міст.

Петербург 4 мая. Сенаторови Трепову буде поручене переведене ревізиї сенаторскої в справі подій в леньских копальнях. Трепов виїздже туди 11 мая.

Петербург 4 мая. З причини подій в леньских копальнях застрайкували робітники коломеньскої фабрики машин в Москві і фабрики машин в Лґаньску.

Рим 4 мая. До Аґ. Стеф. доносять з Гоме: Ґен. Райзолі заатакував вчера над раном Лебду і по дуже завзятій борбі, в котрій неприятель потерпів значні страти, полишаючи на поли звиш 300 убитих, Італїянцї заняли Лебду. По італїяньскій стороні погиб 1 офіцир і 7 вояків а 3 офіцирів і 54 вояків єсть ранених.

Константинополь 4 мая. Міністерство війни одержало вчера вечером три скринки, в яких були інструменти і всілякі части складові корабля близько острова Лемнос. Річи ті мають походити з розбитого італїяньского панцирника „Варезе“.

Надіслане.

За редакцию відповідає: АДАМ КРЕХОВЕЦКИЙ.

ОГОЛОШЕНЯ.

Роман Сїрецкий і Сп.

головні аґенти
компанії Canadian Pacifik Railway та Північно-німецкого Льойда
Сіріаr

Позір Буковинці!

Позір Галичане!

Хто хоче їхати до

Канади Америки, Арґентини і т. д.
дешево, добре та без пересїданя скорими, почтовими пароходами на Антверпен, Брему, Гамбурґ, Ротердам і т. д.; хто хоче без клопоту заїхати на місце

Америки, Канади, Арґентини і т. д.
в Бреми просто без пересїданя, славними цісарскими кораблями „KAISER-SCHIFFE“ добре, вигідно та дешево

най пише по поясненя до подорожі та най посилає завдатки на шифкарту

до одинокої рускої аґенциї
Бюра подорожи „Сьвіт“ Романа Сїрецкого і Спілки Чернівці, ул. Кохановского ч. 1.

або

до Ґенеральної Аґенциї
Північно-німецкого Льойда, Львів, ул. Городецка ч. 93.

Михайло Скірка

римар і сїдельник
у Відни III. Реннвеґ ч. 38

поручає
богатий вибір сїдел і всякої упряжі для коний, а також торби до подорожи, ручні куферки, пуляреси, торбинки для дам та всїлякі вироби зі шкіри.

Цїни приступні.

Ст. Соколовского

Головне бюро дневників

і оголошень

у Львові пасаж Гавсман ч. 9

приймає пренумерату і оголошеня до всїх дневників краєвих і заграничних.

До „Народної Часописи“ і „Ґазети Львівскої“ може принимати оголошеня виключно лиш ся аґенция.

В друкарні В. Ловиньского, (під зарядом І. Надопада) у Львові. Телефона ч. 527